

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Ing. J. M.**, zastoupen JUDr. Miroslavem Valou, advokátem se sídlem Jesenická 1575/5, 792 01 Bruntál, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2013, č. j. JMK 57737/2013, sp. zn. S-JMK 57737/2013 OSP,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru správního, ze dne 13. 6. 2013, č. j. JMK 57737/2013, sp. zn. S-JMK 57737/2013 OSP, bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků města Rousínov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 4. 2013, č. j. KPPP/67/12/102, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 4. 2013, č. j. KPPP/67/12/102 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění platných předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 29. 6. 2012 na shromáždění Společenství vlastníků jednotek domu, konaném od 17:00 v malém sále Záložny v, kterého se zúčastnil jako zmocněnec člena společenství vlastníků jednotek Ing. M. M., při projednávání programu vystoupil a obvinil výbor společenství vlastníků jednotek, tj. Ing. V. P., nar., bytem, Ing. J. Š., nar., bytem, M. R., nar....., bytem, P. F., nar., bytem, a M. Š., nar....., bytem, z korupce ve výši 2,5 mil. Kč, což odůvodnil tím, že cena, za kterou byly předloženy nabídky ve výběrovém řízení na dodavatele zateplení domu, je předražená o výše uvedenou částku. Za spáchaný přestupek byla žalobci dle ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Dle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb., byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

II.

Obsah žalobních námitek

V žalobě ze dne 1. 7. 2013 doručené Krajskému soudu v Brně téhož dne žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím byl poškozen na svých právech, a to z důvodu, že správní orgán nesprávně vyhodnotil předložená stanoviska a důkazy, sám neprovedl odpovídající zjištění skutkového stavu (navrhované důkazy) a v té souvislosti vydal nesprávné rozhodnutí. Žalobce má za to, že při zjištění, zda byl žalobcem spáchán přestupek podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích postupoval správní orgán v rozporu se zásadou materiální pravdy dle ust. § 3 správního řádu a zásadou legality dle ust. § 2 odst. 2 správního řádu.

Dne 10. 9. 2013 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, v němž žalobce za spornou považuje otázku, zda se žalobce předmětného přestupku dopustil. Žalobce má za to, že na základě argumentace správních orgánů by docházelo k urážce na cti při jakémkoli užití slova „korupce“ za přítomnosti neurčitého počtu lidí, aniž by dotčené osoby byly osobně přítomny. Žalobce namítá, že správní orgány při uznání viny žalobce vycházely především z výpovědí svědků, přičemž o obvinění z korupce hovořili pouze navrhovatelé, a že správní orgány se nezabývaly věrohodností a pravdivostí rozporuplných svědectví. Žalobce nepopírá, že by slovo „korupce“ zaznělo, avšak v úplně jiném kontextu než jako obvinění výboru společenství z korupčního jednání.

Žalobce má za to, že „korupce“ je výraz, který nelze jako obecně pojatý označit za urážlivý či zesměšňující. Žalobce je přesvědčen, že během shromáždění SVJ Rousínov dne 29. 6. 2012 nikoho neobvinil, nezesměšnil ani neurazil, což podle jeho názoru přímo dokazuje audio záznam, který žalobce navrhoval provést jako důkaz. Správní orgán podle názoru žalobce pochybil, pokud se vůbec obsahem audio záznamu nezabýval. Tato otázka je přitom stěžejní pro vyslovení závěru, zda ke spáchání přestupku došlo, a to především za situace, kdy si ostatní důkazy odporují, a záznam obsahuje skutečný projev vůle žalobce.

Žalobce namítá, že urážkou na cti může být jen takový projev, který je způsobilý přivodit újmu občanské cti poškozených, což v daném případě nebylo prokázáno. Dále podle

žalobce nebylo prokázáno, že by žalobce některého z navrhovatelů urazil či vydal v posměch, tato otázka v rámci přestupkového řízení podle jeho názoru vůbec nebyla řešena. Na základě uvedeného je podle žalobce evidentní, že v daném případě nedošlo k naplnění obou znaků přestupku, a to znaku formálního i znaku materiálního.

Žalobce trvá na svém názoru, že jeho projev učiněný na shromáždění SVJ Rousínov byl projevem učiněným v mezích čl. 17 Listiny základních práv a svobod a že přestupkem může být pouze čin protiprávní.

Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že forma veřejné prezentace žalobce nebyla přiměřená a zásah do osobnostních práv nebyl nevyhnutelný a že primárním cílem deklarace korupce bylo hanobení a zneuctění daných osob, patrně motivované tím, aby byla schválena předložená nabídka. Žalobce namítá, že se tyto skutečnosti nezakládají na pravdě, a že nevyplývají z provedeného dokazování, což prokazuje audio záznam z jednání.

Závěrem žalobce dodává, že trestněprávní či správně-právní kvalifikaci určitého jednání, které má soukromoprávní základ jako trestného činu či správního deliktu, je třeba považovat za ultima ratio, tedy za krajní prostředek. Proto pokud byli navrhovatelé přesvědčeni, že jednáním popsáním ve výroku rozhodnutí o přestupku bylo zasaženo do jejich práv, bylo na místě, aby se domáhaly ochrany u soudu civilního.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a aby věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7. 10. 2013 uvádí, že provedeným dokazováním (zejména výpovědi svědků, které byly ve shodě s výpověďmi navrhovatelů a důkazem listinou) bylo dostatečně prokázáno jednání žalobce, tak jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí o přestupku. K návrhu na provedení důkazu audio záznamem žalovaný uvádí, že byť se plně neztotožnil s odůvodněním neprovedení tohoto důkazu správním orgánem prvního stupně, souhlasí s jeho neprovedením z důvodu nadbytečnosti, neboť ze spisové dokumentace vyplývá, že správní orgán prvního stupně měl k dispozici takové podklady, aby byl zjištěn stav věci, o němž neměl správní orgán důvodné pochybnosti. Žalovaný setrvává na své argumentaci vyjádřené v žalobou napadeném rozhodnutí, že žalobce tím, že na shromáždění SVJ za přítomnosti 50 osob obvinil výbor SVJ z korupce ve výši 2,5 mil. Kč, zvolil formu a obsah nad hranicí pouhé nevhodnosti, když deklaroval ničím nepodložené tvrzení o korupci výboru SVJ. Forma veřejné prezentace žalobce podle názoru žalovaného nebyla přiměřená a zásah do osobnostních práv nebyl nevyhnutelný. Primárním cílem deklarace korupce proto podle názoru žalované bylo hanobení a zneuctění daných osob, veřejně pronášená obvinění z korupce proto lze považovat za urážku na cti, za kterou se pokládá každý projev, který již podle všeobecných společenských a mravních názorů lze kvalifikovat jako útok porušující čest napadené osoby. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že slovo „korupce“ nelze obecně označit za urážlivé, naopak má za to, že ani v dnešní době nelze považovat korupční jednání za běžné, nebo dokonce společností tolerované. Co se týče

námítky, že jeho projev byl učiněn v mezích čl. 17 Listiny, žalovaný zcela setrval na svém stanovisku vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce, že trestní a správní právo je třeba považovat za ultima ratio, žalovaný konstatuje, že je zákonným právem osoby, která se cítí být proneseným výrokem uražena na cti, aby podala návrh na projednání přestupku; její právo na ochranu občanské cti podle občanského zákoníku, přitom není dotčeno.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Řízení před správními soudy

O podané žalobě již Krajský soud v Brně jednou rozhodl – rozsudkem ze dne 29. 1. 2015, č. j. 22 A 53/2013-46, žalobu zamítl.

Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 2. 2016, č. j. 10 As 49/2015-34 rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Kasační soud shledal, že „*klíčovou výhradou, podle níž stěžovatel (tj. žalobce) svými výroky na shromáždění nikoho neurazil, ani nezesměšnil a jeho projev byl v mezích ústavně zaručené svobody slova, se krajský soud dostatečně zabýval a své závěry přehledně rozvedl v odůvodnění svého rozsudku. S těmito závěry se ztotožňuje i zdejší soud a pro stručnost na napadený rozsudek odkazuje (bod 20).* V další části rozsudku pak Nejvyšší správní soud uvádí: „*Krajský soud a předtím již žalovaný správní orgán I. stupně důkladně se zabývaly skutkovým dějem, na základě jehož průběhu dospěly ke shodnému závěru, že se stěžovatel inkriminovaného výroku dopustil, a že tímto výrokem naplnil po subjektivní i objektivní stránce přestupek proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (bod 21).*“ Dále kasační soud konstatuje „*...lze odkázat na dostatečné a přehledné odůvodnění napadeného rozsudku...(bod 30). Krajský soud rovněž dostatečně vysvětlil, v čem porušovalo jednání stěžovatele zájem společnosti...(bod 30).*“

V bodě 18 však Nejvyšší správní soud v projednávané věci moderačním petitem, který žalobce uvedl ve výrokové části žaloby (cit. „*... příp. že se od uloženého trestu za správní delikt upouští*“) nezabýval, čímž došlo k porušení práv stěžovatele. V dalším řízení bude na krajském soudu, aby v rámci tzv. plné jurisdikce moderační návrh posoudil a zaujal k němu stanovisko, jež vyjádří následně v odůvodnění (nového) rozsudku a v případě kladného posouzení rovněž formulaci příslušného výroku. Kasační námitky vznesené k meritu věci však Nejvyšší správní soud za důvodné nepovažoval.

Vzhledem ke zrušení předchozího rozsudku krajského soudu se řízení vrátilo do stadia po napadnutí žaloby. V dalším řízení zdejší soud postupoval vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem a vytýkané vady řízení odstranil.

Jednání ve věci proběhlo dne 11. 8. 2016. V průběhu jednání žalobce i jeho právní zástupce orientovali vznesené námitky k meritu věci, ač si byli vědomi právního názoru Nejvyššího správního soudu v předmětné věci, jímž zdejší soud je vázán. Právní zástupce

žalobce poukázal na skutečnost, že projev žalobce byl přednesen ve zjitřené atmosféře, vyřčená slova by proto neměla být posuzována tak závažným způsobem, aby mohla být vyložena jako přestupek. Za situace, za které došlo k žalobcovu slovnímu projevu, by bylo na místě aplikovat moderační právo a upustit od potrestání. Ani z celkového kontextu audiozáznamu nelze dospět k závěru, že žalobce vystoupil a obvinil členy Společenství vlastníků jednotek (dále též „SVJ“) z korupce. Nikoho z členů SVJ se nedotkl osobně, hovořil obecně. Proto by neměl být za taková slova vůbec sankcionován. Žalobce připustil, že byl ochoten s členy SVJ domu Rousínov, V sídlišti 356/27, uzavřít smír, ale za konkrétních podmínek, nesouhlasil proto s tvrzením žalovaného, že smír nebyl ochoten uzavřít. Vyslovil pochybnosti, zda si soud nahrávku audiozáznamem vůbec vyslechl.

Zástupkyně žalovaného poukázala na závaznost právního názoru Nejvyššího správního soudu, dle kterého zdejší soud se může zabývat výlučně moderačním návrhem. Uvedla, že ač výrok žalobce byl přednesen ve vyhrocené situaci, mohla být situace řešena smírem, k němuž však nedošlo, neboť žalobce s tímto postupem nesouhlasil. Správní orgán I. stupně i žalovaný ve výroku o sankci vycházel ze zákonných podmínek ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, vysvětlil všechna kritéria uvedená v citovaném právním ustanovení, zabýval se výší sankce, důvody a okolnostmi jejího určení. Dle rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu lze zrušit rozhodnutí správního orgánu o sankci, jen pokud správní orgán překročil meze správního uvážení, což v tomto případě nenastalo. Trest nebyl uložen v nepřiměřené výši, jestliže zákonná možnost uložení trestu činí 5.000 Kč a správní orgán uložil sankci ve výši 2.000 Kč, tzn. při dolní hranici této sazby. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

V.

Shrnutí podstatných skutečností zjištěných ze správního spisu

Dne 14. 9. 2012 byl správnímu orgánu doručen návrh navrhovatelů V. P., Ing. J. Š., M. R., P. F. a M. Š. na zahájení řízení o přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Správní orgán prvního stupně nařídil na den 15. 11. 2012 ústní jednání, ke kterému byl předvolán žalobce jako obviněný a všichni navrhovatelé. Dne 14. 11. 2012 byla správnímu orgánu doručena písemná omluva žalobce z účasti na jednání ze zdravotních důvodů. Jednání bylo odročeno na den 6. 12. 2012, kdy se k ústnímu jednání dostavil žalobce společně s právní zástupkyní a všichni navrhovatelé za účasti právního zástupce v substituci. V průběhu ústního jednání byla provedena výpověď žalobce jako obviněného a výpovědi všech navrhovatelů, došlo rovněž k provedení důkaz listinou - zápisem ze shromáždění vlastníků jednotek domu ze dne 29. 6. 2012.

V ústním jednání bylo pokračováno dne 10. 1. 2013, za účasti žalobce, jeho právní zástupkyně a navrhovatelů Ing. V. P. a M. Š. V průběhu jednání byly provedeny výslechy svědků – A. M. a Z. H. a došlo rovněž k provedení důkazu listinou – Listinou přítomných Společenství vlastníků jednotek domu, na shromáždění konaném dne 29. 6. 2012 v 17:00 hod.

Správní orgán prvního stupně dne 11. 1. 2013 usnesením dožádal Úřad městské části Prahy 4 o provedení výslechu svědkyně JUDr. M. M.

Dne 7. 2. 2013 proběhlo další ústní jednání, k němuž se dostavil žalobce, jeho právní zástupkyně, právní zástupkyně navrhovatelů. V průběhu jednání byly provedeny výslechy dvou svědkyň – Ing. M. M. a Z. K.

Dne 8. 3. 2013 byl správnímu orgánu prvního stupně dožádaným správním orgánem doručen protokol o výpovědi svědkyně JUDr. M. M.

Na základě shromážděných podkladů pro rozhodnutí byla účastníkům řízení dána možnost se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Této možnosti využil žalobce – dne 25. 3. 2013 bylo správnímu orgánu doručeno podání, v němž žalobce navrhoval provedení dalších důkazů – výslech svědka M. H. a přehrání audio záznamu ze shromáždění SVJ domu ze dne 29. 6. 2012. Na základě provedení dokazování byl správní orgán toho názoru, že shromáždil dostatečné podklady k tomu, aby zjistil stav věci, o němž nemá důvodné pochybnosti, proto považoval navržený důkaz, spočívající ve výslechu navrženého svědka za nadbytečný. Jmenovaný svědek, jak vyplývá ze zápisu ze shromáždění SVJ, stejně jako všichni ostatní účastníci shromáždění (vyjma manželů) odhlasoval, že žalobcův výrok, který je předmětem řízení, slyšel. Důkaz audio záznamem byl považován za nadbytečný, z důvodu shora uvedených.

Dne 25. 4. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků města Rousínov, č. j. KPPP/67/12/102, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. Dne 13. 6. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. JMK 57737/2013, sp. zn. S-JMK 57737/2013 OSP, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

VI.

Právní názor Krajského soudu v Brně

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal opětovně obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Jak je již výše uvedeno po zrušení původního rozsudku rozsudkem Nejvyššího správního soudu proběhlo ve věci dne 11. 8. 2016 jednání. Soud shrnul dosavadní průběh řízení, účastníci řízení se vyjádřili ke skutkovým i právním otázkám v rozsahu shora uvedeném.

Z obsahu žaloby i přednesu žalobce a jeho právního zástupce v průběhu jednání vyplývá, že žalobce setrval i nadále na stanovisku, že popisovaného protiprávního jednání se nedopustil, a pokud soudy doznaly, že se inkriminovaného výroku dopustil, a že tímto

výrokem naplnil po subjektivní i objektivní stránce přestupek proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, pak za situace, za které došlo k jeho slovnímu projevu, by bylo na místě použití moderačního práva a upustit od potrestání.

Opakovaně vznesené námitky žalobce k meritu věci vzhledem k závaznému právnímu stanovisku Nejvyššího správního soudu (citováno shora) nepokládal zdejší soud za důvodné. Je však třeba připustit, že soud opomenul zabývat se v projednávané věci moderačním petitem, který vyslovil žalobce v petičním návrhu.

V tomto ohledu soud poukazuje na ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, který stanovuje kritéria, na základě kterých se určuje závažnost přestupku, ke kterému správní orgán přihlédne při určení druhu sankce a její výměry. Při posuzování závažnosti přestupku musí správní orgán brát v úvahu zejména:

- způsob spáchání přestupku, tj. zda pachatel spáchal přestupek konáním nebo opomenutím, na míst veřejnosti přístupném, použil-li ke spáchání přestupku technické prostředky, apod.;
- následky přestupku, tj. zda objekt přestupku byl pouze ohrožen nebo došlo k jeho porušení a byl-li porušen, zda jde o poruchu přechodnou (odstranitelnou) nebo trvalou (neodstranitelnou, jaká je výše škody, apod.),
- okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, kdy se jedná o subjektivní a objektivní okolnosti, které závažnost přestupku snižují nebo zvyšují (např. pachatel spáchal přestupek pod vlivem tíživých, osobních nebo rodinných poměrů, páchal přestupek delší dobu, dopustil se více přestupků, v určitém místě a času dochází k většímu výskytu určitých skutkových podstat přestupku);
- míru zavinění, kdy obecně platí, že úmyslné zavinění je závažnější než nedbalostní. Totéž platí, pokud se týče úmyslu přímého a nepřímého, resp. nedbalosti vědomé a nevědomé. Míru zavinění může ovlivnit rozrušení pachatele, jeho příprava na spáchání přestupku, promyšlenost přestupku. Míra zavinění do jisté míry splývá s okolnostmi, za nichž byl přestupek spáchán;
- pohnutky, které mohou mít povahu přitěžující (např. ziskuchtivost, závist), ale i polehčující;
- osobu pachatele, kdy je nutno posoudit postoj pachatele ke spáchanému přestupku, jeho osobní vlastnosti a v neposlední řadě jeho věk. Na druh a výměru sankce má vliv, zda jde o osobu dosud za přestupek nepostíženou nebo známou příslušnému správnímu úřadu pro časté opakování uvedených protiprávních jednání (recidiva).

Tento výčet je demonstrativní a vzhledem k tomu tedy mohou správní orgány přihlédnout i k dalším kritériím.

Podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj, nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Správní orgány, taktéž i soud, se dostatečně věnovaly jak samotnému výkladu slova „korupce“ a jeho možnému vnímání obecně i konkrétně osobami účastnicími se shromáždění,

tak kontextu jeho vynesení (znění celého projevu, okolnostem pronesení před mnoha dalšími osobami na shromáždění, přiměřeností použití tohoto projevu); závěry krajského soudu pak korespondovaly s provedeným dokazováním. Tento závěr nevyvrací ani žalovatelem navržený a krajským soudem provedený důkaz – audiozáznam; zdejší soud přiléhavě uvedl, že tento důkaz spáchání přestupku potvrzuje, a to aniž by byl v zásadním rozporu s ostatními provedenými důkazy – zápisem, výpověďmi (viz citace rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2016, č. j. 10 As 49/2015-36, www.nssoud.cz).

Moderační návrh žalobce soud posoudil a zaujal k němu následující stanovisko:

Dle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. slovo „lze“ je ve spojení s obecným skutkovým důvodem moderace, považujícím za nežádoucí trest uložený ve zjevně nepřiměřené výši, avšak jinak plně odpovídající zákonným kritériem pro ukládání sankcí stanoveným v příslušném zvláštním zákoně, zmocněním pro soud, aby v souladu s rozhodovací praxí, která se případně ohledně moderace v určitých oblastech správního trestání v rozhodovací praxi správních soudů vytvořila, moderoval sankci, je-li zjevně nepřiměřená. Zároveň je ale zmocněním k moderaci nepřistoupeno, i když sankce je zjevně nepřiměřená, jsou-li k tomu v konkrétním případě zvláštní důvody, a tedy se v konkrétním případě odchýlit od stálé rozhodovací praxe soudů, vytvořila-li se. Smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných (pokuty ve výši 10.000 Kč) proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, www.nssoud.cz; prejudikatura: č. 2209/2011 Sb. nss; nález Ústavního soudu č. 22/2012 Sb.).

O zjevně nepřiměřenou výši sankce (§ 78 odst. 2 s.ř.s.) nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranici zákonného rozmezí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, www.nssoud.cz).

Na základě právního režimu nastoleného ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, správní soud nehodnotí spravedlnost pokuty, nýbrž pouze zkoumá, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem. Smyslem sankce je preventivní úloha postihu, tzn., že postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, nutně tak musí v sobě obsahovat i represivní složku. Moderační právo soudu upravené v ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu má proto místo toliko tam, kde jde o **postih zjevně nepřiměřený**.

V daném případě za přestupek podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích lze uložit pokutu do výše 5.000 Kč (ust. § 49 odst. 2 citovaného zákona). Žalobci byla uložena pokuta těsně nad spodní hranici zákonného rozmezí ve výši 2.000 Kč, žalovaný, zejména správní orgán I. stupně, velmi zevrubně při úvahách o stanovení druhu a výše sankce postupovali dle kritérií nastolených ust. § 12 zákona o přestupcích, sankce byla řádně odůvodněna, nepřekročila meze správního uvážení, proto soud se s jejím hodnocením i výší

plně ztotožnil. Na základě uvedeného dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 11. srpna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová